

HEBREW A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים:

1(א). שמאי גולן / מיטת הפליסנדר של גברת אלדובי

- בראשית לא ביקש נפתלי לראות אדם. במצודד היה מהלך בשבילי הגן. מקיף את עצי האֶזְדָּרְכָת מצידם המואפל, משחק מחבואים עם דמויות בלתי-נראות. עם רדת החשיכה היה מתכנס בחדרו, מיישר את הסדין הירוק, ולאחר שפושט בגדיו מטפס בגניחת רווחה על מיטתו. מייד היה מפנה את גבו אל הדלת, מעלה את השמיכה מעל ראשו, מכווץ את ברכיו וממתין. נשימתו עצורה, ידיו חובקות ברכיו, והוא ממתין. צעדי האחות חולפים רכים, ואחר כך נשמע שיעולו היבש של השומר הערבי, וטריקת שער הברזל, ושיקשוק השלשלת והקליק של המנעול והדממה. רק זמזום עמום של אור הניאון בפרוזדור כאזעקה חרישית מתמדת, וקרני נהרה סמוך למפתן.
5. בזכות מחלתו המיוחדת זכה נפתלי בחדר נפרד, ובזכותם של חברי שורשים שלא הקפידו על ההוצאות. ידיד נעוריהם נפתלי, מן הימים האחרונים של הגיטו. וכך זכה בחדר זה, שתקרתו הגבוהה מעוטרת בקישוט מפותל של נָבֶס ובקירות ירוקים-כחלחלים - זכר לבעלים הראשונים, שברחו עם הצבא הנסוג אל מעבר לירדן בימי מלחמת הניצחון הגדול. סדינים ירוקים מביאה לו אף הגברת אלדובי ומחייכת בביישנות לנוכח מבטיו הבוהים אל כְּרֶסֶה התופחת ועולה. לאיטה, כפוסעת יחפה על
10. 15. 20. 25. 30. 35.
15. 20. 30. 35.
- אבני חצץ, יוצאת הגברת אלדובי מחדרו של הד"ר רוזנטל, ושפתיה הדקות מבקשות סליחה. כבר יודע נפתלי השפלה זו של זווית שפתיה, כאילו ידו של ד"ר רוזנטל היתה בשפתיה. אלא שעתה הֶסְכִּין עימה. בימים הראשונים היה אורב לה מבעד לדלת הפתוחה של הרופא, מתבונן מזווית עינו בפני רעייתו שהעלו קמטים, ולתוך עיניה המביעות אשמה. אף תיכנן באותם ימים נקמתו בידידיו וברעייתו שהסגירוהו למקום זה, לאחר שהזהירם במפורש מפני האויב. אותו יום הגיע מירושלים לשורשים והגברת אלדובי עימו, היא וכְּרֶסֶה החמימה והגדולה, וכשהתעורר היה כבר אור הנורה הצהוב והמרושת זולף מן התקרה, ואבריו כבדים ועצלים, והוא שוכב כלאחר הכל.
- בבוא הגברת אלדובי שבות עיניו ומשוטטות סביב לגלות את הסכנה, והוא נכון להזהירה, לגונן עליה בגופו. אותה שעה מגביה נפתלי קומתו, וראשו מְצַטְמַח לרגע מתוך כתפיו הנפולות, אף מעביר אצבעות מְשֻׁמְשָׁנויות על פְּדַחְתוֹ המקריחה, מסירן ומקמצן לאגרופים, ועיניו מביטות למרחוק. אלא שעד מהרה נעלם הברק מעיניו, גופו מתרפה, ידו כלאחר יאוש מתרוממת לאיטה ומצביעה סביב. הרי המדבר הצחיחים שלהם וביקתות החימר אורבים להם אף פה. ד"ר רוזנטל מזדרז אותה שעה לקרוא לאחות, ושניהם כאחד מגישים לו שני כדורים אדומים בתוך כוס פלסטיק שקופה. אחר-כך הנימנמו, וכְּרֶסֶה של הגברת אלדובי חמה וטובה, וד"ר רוזנטל מוכיחו באצבע שובבה, ושפתיו הֶבְשָׁרְנויות מחייכות. ושוב שוקע נפתלי בערימת נוצות רכה, מְעוֹרְסֵל כבימי ילדותו. רק בשנתו חש הוא כיצד עיניו נסוגות ומתחפרות בארובותיהן.
- אף-על-פי-כן אבריו קלים בבוקר. השינה משפיעה עליו תמיד לטובה. לולא האחיות הרחמניות, יכול היה לישון ימים ולילות ללא הפסק. הוא מתלבש בזהירות ומגלח זקנו במכונה החשמלית. את התַעַר הניחו בארון הברזל למשמרת, ליד שעונו וחגורת מכנסיו. ללא מראָה מתגלח נפתלי, מעביר אצבעו בעיקבות המכונה, מקפיד בכרית אצבעו לא להותיר זיפי זקן השיבה, שהרי עתיד הוא להיות אב לתינוק.

גְּרָנִיּוֹם / ע' הַלֵּל

עֲצִיץ אַחַר עֲצִיץ קָמְלִים, נוֹבְלִים הֵם, פְּרָחִיהָ הַיָּפִים שֶׁל סַבְּתֵי הַיְשִׁישָׁה
 סַבְּתָא גִיטָה שְׁלִי.
 עֲצִיץ וְתַפְרָחְתּוֹ נוֹשֵׁר מֵעֵינֵיהָ הַטּוֹבוֹת, עַל לְחִיָּה הַרְטֻבָּה
 שֶׁל סַבְּתָא גִיטָה שְׁלִי.

5. - יוֹם יוֹם מִשְׁקָה אָנִי אוֹתָם, אוֹמְרֵת הִיא, גַּם מִנְשִׁקֵת פְּעַמִּים!
 אֲבָל הַכֹּל לֹא הוֹעִיל.

יֵשׁ בְּחֻשָׁאִי (כְּדִי שְׁלֵא אֲדַע) צוֹבַעַת הִיא בְּיָרֵק אֶת
 עֲלִיָּהֶם הָאֲחֵרוֹנִים, הַמְסֻרְבִים לְחַיּוֹת,
 אֲדָּ אֵלוֹ מוֹתְעֵקְשִׁים לְפַל דְּמָעָה אַחַר דְּמָעָה.

10. גְּרָנִיּוֹם פְּלִסְטִיק נִהְדָּר, מַעֲשֶׂה יְדֵי אֲמֹן, קִנִּיתִי לָהּ,
 כֹּלֹ שְׁשֵׁר וְאֲדָם!
 (גַּם עַיִן מִנְסָה לֹא תִאֲמִין!)

- זֶה לֹא יִבַּל לָךְ סַבְּתָא, עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְאַחַת!
 אֲבָל לְהִשְׁקוֹת יוֹם-יוֹם צָרִיךְ, וְגַם נְשִׁיקוֹתֵי שְׁתֵּים!

15. סַבְּתָא גִיטָה חוֹגְגַת אֲשֶׁר (אֲפֹלוֹ אִם תִּבְחִין בְּשִׁקְרֵי הַקְטָן שְׁלִי
 הִיא לְעוֹלָם לֹא תִגְלָה זֹאת לְעֶצְמָהּ).

עַל הַמְרַפֶּסֶת, מוֹל שְׁקִיעָה אֲדַמוֹנִית, כְּאֲדָם הַגְּרָנִיּוֹם, יוֹשֶׁבֶת
 סַבְּתָא גִיטָה שְׁלִי;
 עֵינֵיהָ מְלַטְפוֹת אֶת הַשִּׁקְרֵי הַקְטָן הָאֲדַמוֹנִי, כְּמוֹהוּ
 20. בְּשִׁקִיעָה.

- עַד מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְאַחַת סַבְּתָא גִיטָה שְׁלִי,
 אֲבָל לְהִשְׁקוֹת יוֹם-יוֹם! וְגַם נְשִׁיקוֹתֵי שְׁתֵּים!